

112. Piramide van het talent

maart 2011

In onze westerse samenleving wordt veel aandacht besteed aan onze intellectuele ontwikkeling. Maar wat hebben we aan een apparaat als dat niet wordt aangedreven? Als we alleen leren rekenen moeten we niet vreemd opkijken als we straks alleen maar berekenende burgers hebben, burgers zonder fantasie, bedreven in play back.

Je hebt niets aan kennis als er niet iets is dat je motiveert om er iets mee te doen. Die motivering kan men aan veel dingen ontlenu, aan sociale situaties, aan een duik onder water of aan wandelen door het bos. Maar waar leren we de voor die motivering vereiste creativiteit en waaraan ontwikkelen we onze fantasie meer dan aan het beoefenen van enige tak van kunst? Artistieke ontwikkeling is op onze scholen desondanks bijzaak. Natuurlijk zijn er ook maar weinigen die van de kunst kunnen leven. Echter, ik noem een voorbeeld uit de muziek, omdat dat mijn vak is geweest: om ´´n Yehudi Menuhin, ´´n Louis Krasner of ´´n David Oistrach de kans te geven, moet je honderden violisten op het conservatorium opleiden en om honderden violisten op het conservatorium op te leiden moet je tienduizenden de kans geven om bij voorbeeld naar een muziekschool te gaan. Dat is de piramide van het talent. De basis van die piramide, dat wil zeggen de spin-off aan creatieve ontwikkeling die naar de samenleving wegvloeit en statistisch verloren lijkt, komt die samenleving als geheel wel degelijk ten goede. Dat wordt in het algemeen genegeerd. Erger nog: het verlorene' kan leiden tot een volgens de regering niet te tolereren elders optredende studievertraging! We willen wel massaal naar de piramides in Egypte - geschiedenis is een veilige have - maar de piramide van het talent kan van onze regering een grote schop krijgen. Met gedoogsteun van een opperschopper. De hypotheekrente-aftrek kan op die manier gehandhaafd blijven; we bezuinigen domweg door een hypotheek te nemen op onze toekomst.

Uw columnist, V.L.